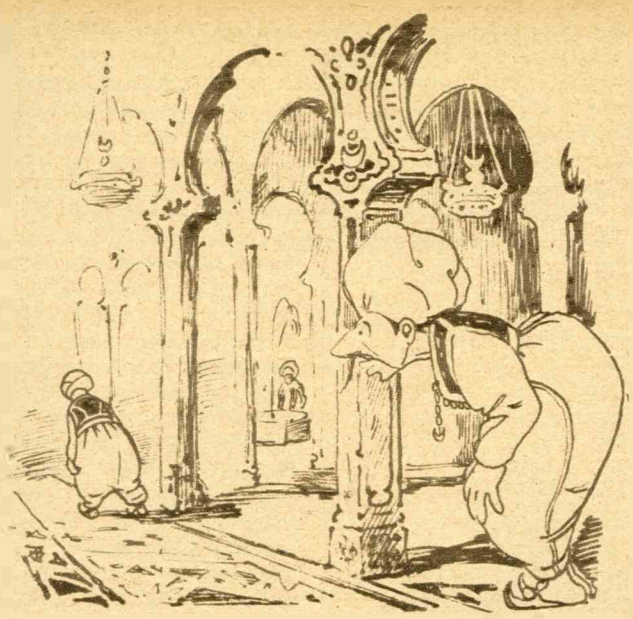

beklaagde zich, dat zijn huid aan zijn lichaam verdorde van de droogte, dat zijn ziel verschrompelde in de stoffige hitte. Hij snakte naar zijn land, of liever naar zijn water terug, en meer dan eens zinspeelde hij erop te zullen vluchten. Wetend, hoe zijn vlucht U smarten zou, was ik sindsdien altijd waakzaam ; steeds stond mijn hengst gezadeld in de stal van den poortwachter. En meer dan eens ben ik hem, als hij uitreed, gevolgd. Hij rende dan ik wilde galop de zandvlakte af, nu eens naar het Oosten, waar Allah zijn lamp ontsteekt, dan weer naar het Westen, waar hij ze uitdooft, nu eens naar het Zuiden, waar de winden wonen, dan weer naar het Noorden, waar het licht geen kleur heeft. Als een gevangen vogel in een kooi, zoo vloog hij naar alle kanten, en ook evenzoo stortte hij telkens moedeloos weer neer. Toen begreep ik, dat hij niet vluchten wilde, maar een handlanger zocht, een medeplichtige, die zijn woord brak en zich wachten liet. Eens reed ik hem opzij, en vroeg hem wat hij zocht.

— Iets wat gij niet kent, zei hij, — maar dat mooier is dan deze heerlijke paleizen. Ik zoek het water.

— Dan kan je lang zoeken, zei ik, — want dat hebben we hier niet.

Moedeloos liet hij toen zijn hoofd langs den nek van zijn paard zakken. En sinds dien dag volgde ik hem niet meer op elk van zijn tochten, maar ik verdubbelde mijn waakzaamheid in het paleis. Ik volgde hem als zijn schaduw. Overal zette ik posten uit, benoemde verspieders. En ik weet nu, dat hij dagelijks een of meermalen den toren waar de schatkamers zijn, binnensluipt, na duizenden voorzorgen te hebben genomen, opdat niemand hem bespieden kan, en zich daar uren achtereen opsluit. Als ik eens tegenover hem daarop zinspeelde, werd hij bleek en stotterde als een ontmaskerd misdadiger. . . . .

— Bij de gezondheid van mijn vrouwen, wat zou hij uitvoeren ? vroeg de vorst vol droeve bekommering.

— Ik weet het niet, verhevene, maar één ding is zeker: dat het niet veel goeds is. De Westerlingen zijn sluwe vossen. Zij verstaan helsche kunsten en bovennatuurlijke bedrijven. Mijn oordeel en dat der wichelaars en der majoren en der priesters, met wie ik over het geval sprak, is, dat hij de schatten van Uwe Verhevenheid door een of andere duivelsche Westersche tinctuur of bedenksel tijdelijk verderft, of ze verpakt of saamperst of onkenbaar maakt, dat hij het goud smelt of vermunt of de edelsteenen verslijpt en ontkleurt, om ze onontdekt te kunnen wegrooven, en u, den rijksten vorst van het gansche Oosten, tot een onaanzienlijken derwisch, tot een sjofelen sjap te maken . . .

Een boosaardig geschreeuw klonk uit de keel van den vorst op. Ai-ai-ai-ai ! Dus je gelooft dat hij me bedriegt ? kreesch hij schor — dan zal ik hem eigenhandig neersabelen, den ondankbaren, dat zweer ik bij de schim van . . . van . . . bij de schim van jou, Lakbar, als je onwaarheid spreekt.

— Volg me nu, gebood hij, en zoo zwaarlijvig als hij was, snelde hij luchtlicht het vertrek uit.

In de indrukwekkende mozaiekzaal, waar de schaduwen der majestueuze pijlers een net van zwarte voren op den oogverblindenden zeegroenen glazuurvloer teekenden, stonden in hun scharlakenroode tunieken, en in hunne kostbare wapenrustingen schitterend als hagedissen, de lijfwachten.

— Ali ! riep de vorst den hoofdman toe, — wat weet ge van Eli ?

— Dat hij u bedriegt, O, ster van het oosten, antwoordde de hopman met snijdende stem.

— Volg me, volg me ! zei de vorst. En met een kort en snel gekletter als van een plotse hagelbui, stond de wacht in het geweer ; de mannen vlogen den vorst na.

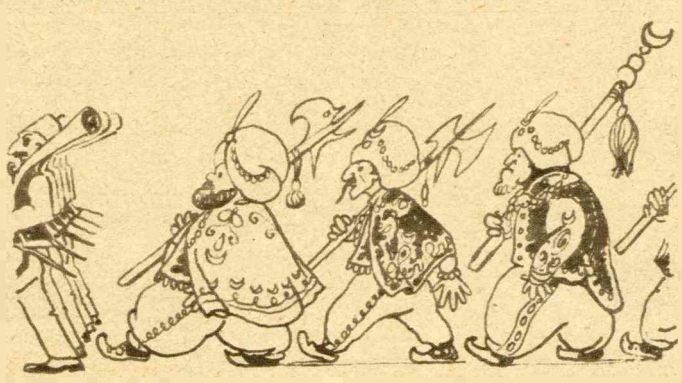

In de onyxzaal, zacht purper belicht door de zijden gordijnen, waar de zon op stond, hurkten de dignitarissen, in hun safraangele kaftans gehuld, op de bonte divans rondom. Op hun bloedroode turbans wiegden lange aigretten van diamanten. Hun zwarte oogen werden zoo groot als rijksdaalders toen de vorst, binnenstuivend hen toeriep : Wat denkt ge van Eli ?

En na een seconde van aarzeling riepen allen met van nijd scherpe stemmen : Hij bedriegt u, verhevene, hij bedriegt u.

— Volg me, volg me, gebood de vorst.

De bonte stoet snelde de parelmoeren galerij binnen.

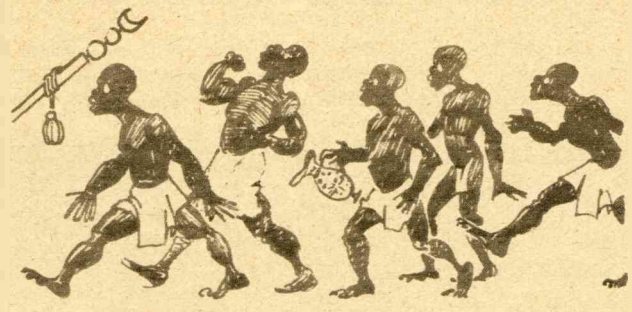

Daar lagen de slaven in hun smaragdgroene baadjes, de slavinnen in hun violet gestreepte boernoes, en aan alle polsen en enkels blonken en klonken de gesmede kettingen van louter goed : daar hurkten de stalknechts en de tafelbedienden, en de stomme figuranten, en de voetvegen en de luiwammessen in hun kakelbonte drachten, met kleurige kralen en schelpen en penningen en velerhande kwikjes en strikjes getooid. Als een golf, zoo sloeg de gansche troep omhoog bij den aanblik van den verhevene.

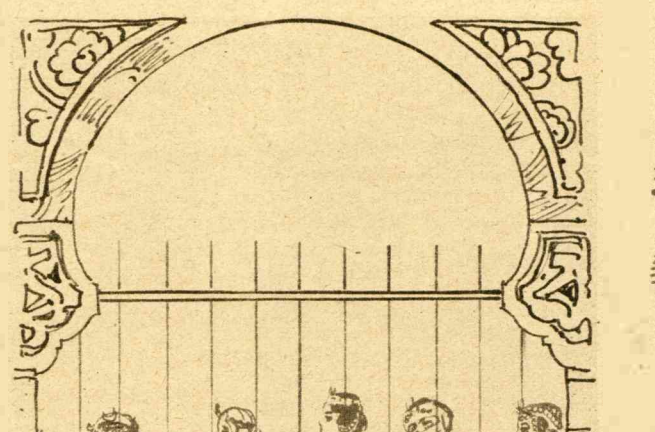

— Waar is Eli ? riep deze hen toe, en zijn blikken goten vuur over hen allen.

Toen niemand kikte, kreet hij hen toe : Volg me, volg me !

En de bonte, schitterende horde liep achter den toornigen vorst, en het was als een ontzaglijke veelkleurige mantel vol gouden pailletten die achter hem aansleepte, de marmeren terrassen af, over de spierwitte kiezelpaden van het park. Voor de hooge tralievensters van den granieten harem, die als een kostbare volière was, wipten en wiegden en wiegelden de schoone vrouwen en meisjes heen en weer, en keken zich de oogen uit van nieuwsgierigheid. Zij groetten met knikjes hun gebieder bij zijn voorbijgaan. „Morrie, morrie," kweelden hun sopraantjes. .

Maar de vorst deed of zijn neus bloedde. Daar stond zijn hoofd nu werkelijk niet naar.

Driftig stapte hij naar den schattoren, die aan het eind van het terras als een gebeeldhouwde obelisk onhoogrees, tusschen reusachtige bouquetten van magnolias. Met een handgebaar dwong hij den stoet tot stilstaan, en slechts van Ali, Lakbar, Akki, en twee hooge dignitarissen vergezeld, trad hij naar de poort aan de achterzijde.

Behoedzaam zijn toorn en zijn schreden matigend, beklom hij de geïncrusteerde stalen trappen, die voerden langs violette boogvensters, door welke men de oogverblindende schatkameren schemeren zag : — bergen gouds ;

stapels baren ; kommen en schalen vol ongemonteerde juweelen en paarlen ; meterslange, met blauw damast bedekte, tafels, bevracht met vaatwerk, kronen, schalen, diademen, lijfsieraden van het edelst maaksel en met velerhanden edelsteenen, waaronder zoo groot als duiveneieren, ingezet. . . .

Doch in de geen der kameren zag het speurend lossenoog van den vorst zijn gunsteling. En hijgend van moeheid en koortsig ongeduld steeg hij en steeg, trap na trap, gevolgd door de anderen, die, allen benijders van Eli, met verholen leedvermaak diens schuld en val verbeidden.

Eindelijk. . . stiet de vorst een laatste deur open, keek. . . en deinsde achteruit. Zijn vette handen, met ringen gepantserd, sloeg hij naar het ontstelde hoofd, dan vielen zij snel weder omlaag naar den buik, die schudde. . . schudde. . .

Voor hem op het plat onder den blooten hemel, te midden van een laagje water, dat daar wel zorgzaam met beetjes dag in dag uit moest zijn aangevuld, zat de vorstelijke gunsteling in een lage vierkante regenbak, waarop hij, bij wijze van een zeil, aan een stok een groote lap linnen, en daarboven een rood-wit-en-blauw, eigengemaakt wimpeltje had opgehangen. Met een krommen stok gelijk een roer in de hand geklemd, rustte hij achterin, en het gelaat glanzend van geluk, keek hij voor zich uit, en dacht zich in het lieve verre vaderland. . . .

JOB STEYNEN.

